

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec

Sędziowie Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca)

Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski

Protokolant Sekretarz sądowy Beata Skubis-Kawczyńska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2011 r.

sprawy ze skargi Wojewody Lubelskiego

na uchwałę Rady Gminy Jastków

z dnia 14 września 2007 r. nr X/74/2007

w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Jastków (opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego Nr 30 z 2008 r. pod pozycją 966; zm. Dz. Urz. Woj. Lub. z 2009 r., Nr 123, poz. 2654)

- 1) **stwierdza nieważność przepisów: § 7 zdanie drugie, § 9 ust. 2-5, § 10 ust. 4, § 17 ust. 2 i § 22 załącznika do zaskarżonej uchwały;**
- 2) **stwierdza, że zaskarżona uchwała w części opisanej w pkt I nie podlega wykonaniu.**

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Jastków w dniu 14 września 2007 r., działając na podstawie art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm., dalej zwana jako „ustawa”) podjęła uchwałę Nr X/74/2007 w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Jastków. Wojewoda Lubelski na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) wniósł za pośrednictwem Rady Gminy Jastków, skargę na powyższą uchwałę zaskarżając ją w części obejmującej § 7 zdanie drugie, § 9 ust. 2-5, § 10 ust. 4, § 17 ust. 2, § 22 załącznika do tej uchwały, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności we wskazanym zakresie. Skarżący podniósł, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług. Zawarte w tym przepisie upoważnienie jest upoważnieniem określającym materię, którą pozostawiono szczegółowemu uregulowaniu w drodze aktu prawa miejscowego. Zakwestionowane regulacje załącznika do uchwały Nr X/74/2007 tj. § 7 oraz § 17 ust. 2 – zdaniem Wojewody - nie mieszczą się w określonym upoważnieniu ustawowym i naruszają aktualnie obowiązujące przepisy. Poza tym - zdaniem skarżącego - przedmiotowe regulacje naruszają art. 353¹ i art. 473 ust. 1 kc, stanowiąc niedozwoloną ingerencję Rady Gminy w tę sferę, w zakresie której ustawodawca - zgodnie z powołanymi przepisami - zagwarantował stronom umowy

o świadczenie usług wodno-kanalizacyjnych swobodę formułowania ustaleń umownych (potwierdza to orzecznictwo sądowe m.in. wyrok WSA z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II SA/Wr 470/08, nie publ.). Ponadto przepisy § 9 ust. 2 - 5 oraz § 10 ust. 4 załącznika do uchwały zostały przyjęte z przekroczeniem ustawowego upoważnienia z art. 19 ust. 2 ww. ustawy. Poza tym strona skarżąca wskazała, że podstawą prawną stanowienia aktów prawa miejscowego jest upoważnienie (delegacja) dla rady gminy do podjęcia aktu prawa miejscowego zawarte w ustawie. Dokonując oceny aktu prawa miejscowego należy mieć zatem na uwadze to, że akt ten nie może wykraczać poza delegację ustawową. W niniejszej sprawie kwestię ustalania ilości dostarczanej wody i odprowadzanych ścieków regulują w sposób wyczerpujący art. 26 oraz art. 27 tej ustawy oraz § 16 - § 18 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń na zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886, dalej zwane jako „rozporządzenie”). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 lutego 2008 r. (sygn. akt II OSK 2033/06) zauważył – na co wskazał także organ – że ustawowa regulacja dotycząca ustalenia ilości wody dostarczonej oraz odprowadzanych ścieków jest wyczerpująca i radzie gminy nie przysługują w tym zakresie żadne kompetencje. Wojewody Lubelski podniósł także, że przepisy regulaminu w części powtarzają treść aktów prawnych tj.: § 9 ust. 2 i 3 powtarza treść odpowiednio art. 26 ust. 2 i art. 27 ust. 1 ustawy oraz § 16 ust. 2 ww. rozporządzenia natomiast § 9 ust. 4 regulaminu w znacznej części stanowi powtórzenie art. 27 ust. 5 ustawy. Ponadto § 9 ust. 5 regulaminu narusza art. 27 ust. 6 ustawy oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia. Przedmiotowe naruszenie sprowadza się – według Wojewody - do zawężenia pojęcia „wody bezpowrotnie zużytej” do „wody pobranej do produkcji rolnej”. Następnie Wojewoda zauważa, że przepis § 10 ust. 4 regulaminu w sposób niedopuszczalny modyfikuje treść art. 27 ust. 1 ustawy oraz § 18 ust. 1 ww. rozporządzenia, których treść jest jednoznaczna, poprzez dopuszczenie możliwości określenia w umowie zasad ustalania ilości pobranej wody w sytuacji niesprawności wodomierza głównego. Ponadto § 22 regulaminu narusza art. 87 Konstytucji i godzi w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. W przepisie § 22 zawarto bowiem zastrzeżenie, że w sprawach nie objętych regulaminem zastosowanie znajdują przepisy odpowiedniej ustawy. Wyraźnie zatem zastrzeżono, że w pierwszym rzędzie zastosowanie znajduje regulamin a dopiero w sprawach w nim nie uregulowanych - ustawa. Tym samym przyznano pierwszeństwo przepisom regulaminu przed ustawą. Stanowi to istotne naruszenie prawa i powoduje konieczność eliminacji z obrotu prawnego takich regulacji (podobnie wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wr 745/06). W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Jastków wniosła o oddalenie skargi Wojewody Lubelskiego. W uzasadnieniu strona wskazała, iż argumentacja skarżącego dotycząca niezgodności w § 8 regulaminu, a nie w § 7 zdanie drugie oraz § 17 ust. 2 nie znajduje uzasadnienia, bowiem art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wyraźnie nakazuje określenie w treści regulaminu szczegółowych warunków i trybu zawierania umów z odbiorcami usług. Rada Gminy Jastków podniosła, że jedynie dookreśliła warunki umów, a zatem nie naruszyła ww. przepisu. Strona wskazała także, mając na uwadze art. 2 pkt 6 ustawy dotyczący pojęcia "przyłącze wodociągowe", że od momentu kiedy zaczyna się wewnętrzna instalacja wodociągowa w nieruchomości odbiorcy usług, kończy się odpowiedzialność Gminy. W związku z tym zapis zawarty w § 8 regulaminu należy uznać za słuszny i w żadnym wypadku nie można stwierdzić, iż narusza zasadę swobody umów. Nie słuszny – zdaniem Rady Gminy – jest także zarzut, że § 9 ust. 2-5 oraz § 10 ust. 4 regulaminu zostały przyjęte z przekroczeniem ustawowego upoważnienia z art. 19 ust. 2 ustawy, który w pkt 2 wyraźnie nakazuje określenie w treści regulaminu szczegółowych warunków i trybu zawierania umów z odbiorcami usług. Treść tego przepisu określa bowiem tylko obligatoryjną treść regulaminu, natomiast nie zawiera zamkniętego katalogu dopuszczalnych w regulaminie postanowień, w związku z tym Rada Gminy ma prawo zawrzeć w regulaminie postanowienia odnoszące się do innych kwestii niż te wskazane wprost w przedmiotowym przepisie. W ocenie Rady Gminy Jastków, warunkiem dopuszczalności zawarcia takich regulacji jest, by dotyczyły one praw i obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług oraz

nie były one sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa. Odnosząc się natomiast do zarzutu polegającego na tym, że regulamin częściowo powtarza treść ustawy, czy rozporządzenia Rada Gminy wskazała, że zgodnie z orzecznictwem, jeżeli przytoczenie w akcie prawa miejscowego zapisów aktów prawnych hierarchicznie wyższych czyniłoby akt prawa miejscowego w pełni czytelnym i zrozumiałym, to zapis taki jest dopuszczalny (wskazała tutaj wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 2 czerwca 2009r., II SA/Wr 470/08, z dnia 12 października 2005r., II SA/Wr 385/05 oraz z dnia 30 listopada 2006r. II SA/Wr 527/06 niepublik oraz wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1996r. SA/Gd 2949/94 publ. OSS 1996/3/91). Rada Gminy nie zgadza się również z zarzutem, iż § 9 ust. 5 regulaminu narusza art. 27 ust. 6 ustawy oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia poprzez zawężenie pojęcia „wody bezpowrotnie zużytej” do „wody pobranej do produkcji rolnej”. Wskazała bowiem, że powołane przez skarżącego przepisy ustawy i rozporządzenia posługują się pojęciem „woda bezpowrotnie zużyta” natomiast przedmiotowe postanowienie regulaminowe nie zawęża tego pojęcia, a jedynie stanowi wyszczególnienie. Za nietrafny uznała także zarzut dotyczący § 10 ust. 4 regulaminu, że w sposób niedopuszczalny modyfikuje treść art. 27 ust. 1 ustawy oraz § 18 ust. 1 rozporządzenia. Zważyć należy na fakt, iż ustawa wyraźnie wskazuje, że ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, w przypadku jego braku - w oparciu o przeciętne normy zużycia wody. Natomiast w myśl § 18 ust. 1 w/w rozporządzenia, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności działania wodomierza, a gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza. Analizowany zapis regulaminu nie jest modyfikacją ani rozszerzeniem zapisu ustawowego, natomiast przytoczeniem zapisów aktów prawnych hierarchicznie wyższych, co powoduje, iż akt ten jest bardziej czytelny i zrozumiały. Dlatego też taki zapis, zawarty w regulaminie należy uznać za słuszny i usprawiedliwiony. Natomiast odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 87 Konstytucji Rada Gminy uznała, iż § 22 regulaminu nie narusza hierarchicznego systemu źródeł prawa w RP. Przepis ten nie zastrzega pierwszeństwa uchwały w stosowaniu przed ustawami i rozporządzeniami, odsyła jedynie do ww. ustawy i przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie. Z jego treści nie da się wyprowadzić także wniosku, że przyznaje on pierwszeństwo uchwale nad ww. przepisami, wręcz przeciwnie, podkreśla, że nie stanowi ona wyczerpującego unormowania, i że ich stosowanie jest konieczne dla należytego stosowania regulaminu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., powoływanej dalej jako „p.p.s.a.”) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie m.in. w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. We wskazanym zakresie przedmiotowym mieszczą się uchwały organów stanowiących podjęte w sprawach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Kontrola działalności administracji publicznej sprawowana przez sądy administracyjne polega na badaniu zaskarżonego aktu pod względem zgodności z prawem (art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych - Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.). W przypadku uchwał podejmowanych przez organy samorządu terytorialnego, kontrola sądowa sprowadza się do oceny, czy dany akt wydany został z obrazą obowiązujących przepisów, gdyż zaistnienie takiej sytuacji powoduje konieczność stwierdzenia jego nieważności bądź stwierdzenia, że został wydany z naruszeniem prawa (art. 147 § 1 p.p.s.a.). W niniejszej sprawie skarga Wojewody Lubelskiego na uchwałę Rady Gminy Jastków została wniesiona na podstawie art. 93 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.). Przepis ten nie ogranicza możliwości zaskarżenia uchwały rady gminy przez organ nadzoru do spraw z zakresu administracji publicznej, tak jak to ma miejsce w przypadku skargi na uchwałę lub zarządzenie organu gminy przewidzianej w art. 101 ustawy

o samorządzie gminnym. Powyższe oznacza, iż bez względu na charakter sprawy, w której została podjęta kwestionowana uchwała rady gminy, dopuszczalne jest jej zaskarżenie skargą do sądu administracyjnego przez organ nadzoru (zob. wyrok NSA z dnia 14 kwietnia 1992 r., I SA 108/92, ONSA 1992/2/43; uzasadnienie uchwały NSA z dnia 8 listopada 1999 r., OPS 5/99, ONSA 2000/2/46, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9.12.2003 r., P 9/02, OTK-A 2003/9/100). Przedmiotem oceny Sądu jest zatem uchwała Rady Gminy Jastków z dnia 14 września 2007 r. Nr X/74/2007, podjęta na podstawie art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm., dalej zwana jako „ustawa”) w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Jastków. Przepis art. 19 przywołanej ustawy zawiera upoważnienie dla rady gminy uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, w którym powinny być określone prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym: 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków; 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług; 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach; 4) warunki przyłączania do sieci; 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych; 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza; 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków; 8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków; 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe. Zawarte w przywołanym przepisie upoważnienie jest zatem upoważnieniem określającym materię, którą pozostawiono szczegółowemu uregulowaniu w drodze aktu prawa miejscowego. Upoważnienie to nie daje więc radzie gminy podstaw do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących materie inne niż wymienione w przytoczonym przepisie. Uwzględniając poczynione wyżej uwagi Sąd podziela stanowisko, jakie zajął w przedmiotowej sprawie Wojewoda Lubelski wskazując na istotne naruszenia prawa przez Radę Gminy Jastków. Zarzuty, jakie w skardze zostały podniesione przez Wojewodę, zasługują na uwzględnienie. Sąd przyjął numerację przepisów przedmiotowej uchwały zawartą w tekście opublikowanym w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego Nr 30 z 2008r. pod poz. 966 złożonym przez stronę skarżącą na rozprawie. Teks ten niewątpliwie zawiera błąd, gdyż po § 7 załącznika do uchwały następuje § 9, co poprawiono w tekście dołączonym do skargi, w którym zdanie drugie § 7 oznaczono jako § 8. Brak jest jednak dowodu, by powyższy błąd został w sposób formalny sprostowany, dlatego orzekając w kwestii legalności powyższego przepisu należało przyjąć jego oznaczenie według oficjalnego publikatora. Sąd podziela stanowisko Wojewody Lubelskiego, iż wskazana regulacja stanowiąca definicję miejsca wydania rzeczy (tj. dostawy wody lub odbioru ścieków) nie mieszczą się w przytoczonym upoważnieniu ustawowym, a formułując tę definicję Rada Gminy w konsekwencji ukształtowała zasady i zakres odpowiedzialności np. w przypadku awarii sieci ingerując tym samym w kwestie, które powinny być przedmiotem klauzul umownych (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 2 czerwca 2009r., sygn. akt II SA/Wr 470/08). Zdaniem Sądu słusznie Wojewoda wskazał, że kwestie ustalenia ilości dostarczanej wody i odprowadzania ścieków regulują w sposób wyczerpujący art. 26 ust. 2, art. 27 ustawy oraz § 16-18 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886, dalej powoływanego jako „rozporządzenie”). Zapisy Rozdziału IV regulaminu, w szczególności § 9 ust. 2-4 powtarzają i częściowo modyfikują zapisy ustawy tj. odpowiednio § 9 ust. 1 powtarza treść art. 26 ust. 2, § 9 ust. 3 stanowi częściowe powtórzenie art. 27 ust. 1, § 9 ust. 4 modyfikuje art. 27 ust. 4 i 5 ustawy. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd o niedopuszczalności powtarzania w akcie prawa miejscowego postanowień ustaw lub ich modyfikacji (zob. wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2008 r., II OSK 370/07, Lex nr 446997).

Podstawy normatywnej tego stanowiska można upatrywać w przepisie § 137 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Od powyższej zasady dopuszcza się jednak w orzecznictwie pewne wyjątki. Podnosi się, że niekiedy konieczne jest przytoczenie w uchwale rady gminy zapisów ustawowych, jeżeli dzięki takiemu zabiegowi akt prawa miejscowego stanie się czytelny i zrozumiały. Jednak myśli tej nie można utożsamiać ze swoistą modyfikacją i rozszerzaniem lub uzupełnianiem zapisów ustawowych (por. wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, OSS 1996/3/91). Mając na uwadze powyższe w tym przypadku - w ocenie Sądu - nie istnieją jednak istotne racje przemawiające za uznaniem potrzeby powielenia w regulaminie zapisu ustawowego. Nie można zgodzić się bowiem ze stanowiskiem pełnomocnika Rady Gminy, biorąc pod uwagę treść zaskarżonych przepisów, że wprowadzone powtórzenia stanowią dodatkowe, szczegółowe regulacje obok tych obligatoryjnych wskazanych w art. 19 ust. 2 ustawy. Powyższe argumenty odnoszą się do § 9 ust. 5 regulaminu, który narusza art. 27 ust. 6 ustawy oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia, w ten sposób, że w sposób istotny zmienia i zawęża znaczenie pojęcie „wody bezpowrotnie zużytej”. Wypada też zauważyć, że w cytowanym w odpowiedzi na skargę wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007r., sygn. akt II SA/Wr 745/06 dopuszczając w pewnych sytuacjach powtórzenie w akcie prawa miejscowego przepisów ustawowych, sformułowano warunek przytoczenia in extenso zapisu aktu prawnego wyższego rzędu z powołaniem się na konkretny przepis tego aktu, co w przypadku przedmiotowej uchwały nie miało miejsca. Inną sporną kwestią jest § 10 ust. 4 regulaminu, który modyfikuje treść § 18 ust. 1 rozporządzenia poprzez dopuszczenie możliwości określenia dodatkowo w umowie zasad ustalania ilości pobranej wody w sytuacji niesprawności wodomierza głównego. Zgodnie z § 18 ww. rozporządzenia w przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności działania wodomierza, a gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza. Zapis ten jest zatem szczegółową i konkretną regulacją, nie dopuszczającą możliwości odmiennego uregulowania tej kwestii w umowie. Ma więc charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego. Sąd podziela pogląd Wojewody, iż brak jest podstaw prawnych do wskazania w § 17 ust. 2 Regulaminu, że gmina nie ponosi odpowiedzialności za niezawinione szkody na osobie lub mieniu powstałe w wyniku przerw lub ograniczeń w dostawie wody, jeżeli przerwy te lub ograniczenia nastąpiły na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej. W myśl art. 5 ust. 1 ustawy przedsiębiorstwo ma obowiązek zapewnić, aby będące w jego posiadaniu urządzenia wodociągowo-kanalizacyjne, sprawnie działały niezależnie od tego z czyjej winy powstałoby ewentualne uszkodzenie tych urządzeń. W przypadku awarii urządzeń – nawet z winy odbiorcy – odpowiedzialność nie może więc być przeniesiona na odbiorcę usług, a do tego w istocie zmierza zapis uchwały. Wobec powyższego Rada Gminy w przedmiotowej sprawie bez upoważnienia ustawowego ukształtowała odpowiedzialność stron umowy za zdarzenia wynikłe podczas jej obowiązywania, ponieważ w istocie nałożyła na odbiorcę usług obowiązek usuwania uszkodzeń urządzeń kanalizacyjnych i wodociągowych będących w posiadaniu przedsiębiorstwa, których uszkodzenia wynikły z winy odbiorcy czy osoby trzeciej (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007r., sygn. akt II SA/Wr 745/06, publ. Centralna Baza Orzeczeń i Informacji o Sprawach). Zdaniem Sądu powyższa regulacja narusza także zasadę swobody umów wyrażoną w art. 353¹ i art. 473 § 2 kc. Zasada ta w sprawie dostarczania wody została w niniejszej sytuacji ograniczona w sposób niedopuszczalny przepisami prawa publicznego. Słusznie wskazał także Wojewoda, że § 22 uchwały narusza art. 87 Konstytucji RP i godzi w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. W przepisie tym bowiem zawarto zastrzeżenie, że w sprawach nie objętych omawianym regulaminem obowiązują przepisy prawa, a w szczególności ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wraz z przepisami wykonawczymi na podstawie tej ustawy. Wyraźnie zatem wskazano, że w pierwszym rzędzie zastosowanie znajduje regulamin, a dopiero w sprawach w nim nieuregulowanych –

ustawa. W związku z tym nieprawidłowo przyznano pierwszeństwo przepisom regulaminu przed ustawą. Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności i stosownie do art. 147 § 1 ppsa Sąd w punkcie I sentencji stwierdził nieważność zakwestionowanych przez Wojewodę Lubelskiego zapisów załącznika zaskarżonej uchwały. W punkcie II Sąd podjął rozstrzygnięcie w przedmiocie wykonalności zaskarżonej uchwały w części opisanej w pkt I na podstawie art. 152 ppsa.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.